

SPOZNAJ SEBE PUTEM SNA DA SI ŽIV

Izvod iz knjige

“Esej o duhovnom sazrevanju”

Andrej Pangos andreapangos@libero.it

Prevod: Sandra Eterović

Proces individuacije Beskonačne Svesti, odvija se kroz tri stanja: java, san i duboki san. Pod Beskonačnom Svešću podrazumeva se Trojstvo: Beskonačno Znanje, Beskonačna Ljubav i Beskonačna Moć. Sva tri ova stanja: java, san i duboki san, odvijaju se u snu zvanom ljudski život, odnosno predstavljaju ono što se obično definiše kao java, jeste jedno sanjanje otvorenih očiju, ne u klasičnom smislu fantaziranja, već u smislu sanjanja da smo budni. Stanje koje se po običaju definiše kao san ili kada se kaže da čovek spava, ustvari je stanje u kojem čovek sanja da spava. Kada čovek radi ono što obično biva definisano kao sanjanje, on onda sanja da sanja. Tvrdi se da tokom faze dubokog sna, čovek ne sanja, što nije tačno. Tokom faze dubokog sna, čovek sanja, jer stanje dubokog sna, kao i stanje jave i stanje sna, jesu deo čovekovog sna da je živ, odnosno da živi. Dakle, znači da i tokom dubokog sna, čovek sanja. Sanja da je u stanju dubokog sna; sanja da ne sanja. A neki tvrde da je tokom dubokog sna, čovek u stanju Stvarnosti, ali da za to ne zna, odnosno izjavljaju da je stanje dubokog sna, stanje Stvarnosti doživljeno «nesvesno». Jasno je da je svaki čovek, u Stvar(nost)i, Stvarnost, ali je jako sputavajuće tvrditi da faza dubokog sna predstavlja stanje blisko stanju Stvarnosti. To može dati povoda mnogim fantazijama i dodatnom nerazumevanju. Pa zar nije dovoljna fantazija da se živi i nerazumevanje da sve, u Stvar(nost)i, Jeste Bog?!

Sanjanje je jedno stanje, koje neprekidno prati čoveka koji ne Raspoznaje Stvarnost (Boga) od Iluzije (Svest, vibracije, energije, materija). Čovek koji ne Raspoznaje Stvarnost od iluzije, sanja da je budan, sanja da je zaspao, sanja da sanja, sanja da je u stanju dubokog sna i sanja da se budi. Čovek koji ne Raspoznaje Stvarnost od iluzije, sanja da je začeo, da je rođen, da živi i da mora da umre. U stvari, sva začeca, sva rođenja, svi životi i sve smrti dešavaju se, preciznije, izgleda kao da se dešavaju, kao san «u» Onome što Svaki čovek u Stvarnosti Jeste, to jest u Bogu. Onome ko ne Raspoznaje Stvarnost od iluzije, ove tvrdnje mogle bi se činiti kao fantazije, plodovi ludosti i halucinacije. Ko Raspoznaje Stvarnost od iluzije naprotiv, zna da je Univerzum fantazija i da nema veće halucinacije od verovanja da su život i svet stvarni. Onome ko ne Poznaje Sebe, ove tvrdnje mogu izgledati kao puko filozofiranje, dok su za onoga ko Sebe Poznaje, konkretna istina lično utvrđena. Važno je znati da, znati sebe, ne znači Znati Sebe.

Sanjanje života, a ne znati da je život SAN, posledica je identifikacije sa lažnim ja, odnosno sa zamišljanjem da se je telo, um, ali i sama Svest. Nepoznavanje života kao sna je posledica nepoznavanja Sebe kao Stvarnosti. Fizičko telo, um i Svest su jedan san koji se «dešava» «u» Bogu, tj. u Onome što svako u Stvarnosti Jeste. Osnovna razlika između onoga što se obično naziva biti budan i onoga što se definiše spavanje, svodi se na drugačiji način sanjanja. Kada čovek koji ne raspoznaje spava, sanja da u snu ima telo. Kada se čovek koji ne raspoznaje probudi, tj. otvori oči, počinje da sanja da ima fizičko telo. Čovek koji ne raspoznaje, definiše iluzornim (kao jedan san) telo koje je sanjao tokom sna, dok stvarnim naziva fizičko telo koje percipira kada se probudi, kada otvori oči. On u stvari sanja obadva tela, odnosno obadva tela su samo jedan san. Telo koje se obično definiše kao stvarno fizičko telo, je samo jedno telo koje se sanja, isto kao i ono telo, koje se definiše kao telo koje se sanja tokom sna. Kada onaj ko ne raspoznaje Stvarnost od iluzije tvrdi: telo koje sam sanjao da imam u snu, nije bilo stvarno, u svakom slučaju, govori istinu. Govori istinu, jer ko ne raspoznaje, sanja takođe i u javi. Dakle, ono što se po njemu odnosi na san, odnosi se i na san da je budan i na san da je spavao. Naravno, on ni ne zamišlja da kada je i budan (preciznije zamišlja da je budan), on spava. On samo sanja da je budan. Ko ne raspoznaje Stvarnost od iluzije, on samo

zamišlja da zaspi, da se budi, da ponovo zaspi, da se ponovo budi..., dok u stvari samo spava na drugačiji način. Telo koje čovek sanja tokom jave, koje zamišlja da ima u javi, jeste samo san, kao što je san i sama java.

Kako je moguće da čovek tokom faze dubokog sna, ali i generalno, uspeva da sanja da ne sanja?! Pojedinačnik je sastavni deo jednog šireg sna, sna zvanog čovečanstvo.

Čovečanstvo je san, koji sebe neprekidno sanja. San zvan čovečanstvo, jeste proces u okviru koga se odvijaju snovi zvani pojedinačni životi. Svaki individualni proces, u smislu pojedinca i pojedinačnog života, je jedno sa procesom čovečanstva, od kojeg je nerazdvojiv. Stvar je u tome, da čovek neosvešćenog uma, zamišlja da je odvojen od ostatka procesa, odnosno da je samostalni entitet. Matrica sna zvanog čovečanstvo i sna ljudsko biće, je Svest (Beskonačna, Kolektivna i individualna, što je u stvari isto). Svest, sama po sebi san, služi kao Matrica sna koji se dešava na nivou vremena i prostora. Vibracije, kao i energija i materija, jesu rezultat procesa Svesti. Ukratko (veoma kratko), Svest je Matrica koja definiše na koji način će «vibrirati vibracije». I dalje kratko, vremensko prostorni element ljudske individualnosti, koji se sastoji od uma, od energetskih elemenata i od fizičkog tela, je jedan proces određen procesima Svesti. U odnosu na vibratorno – energetsko - fizički element čoveka koji prolazi kroz stanja jave, sna i dubokog sna, Svest je, da tako kažemo, «uvek budna». Tako Svest, na neki način, predstavlja «lepak» koji povezuje ova tri stanja i čini mogućim sanjanje, i da se nema snova. Svest je takođe i «lepak» sna zvanog čovečanstvo. Svest je (samo)svesni element ljudske individualnosti, ali je takođe i (samo)svesni element sna zvanog Kreacija. (Svest-vibracije-energije-materija).

Odlična MEDITACIJA koja može da se upotrebi je ta, da se «ide u potragu» za onim ko sanja. Upitati se u vezi sopstvenog sanjanja: Ko sanja? Ko se pita ko sanja? Zatim se ide u «unutrašnju» potragu za onim ko sanja. Ali, ne u potragu za verbalnim odgovorom na pitanja, već baš za kim sanja. Osnovno pitanje, suštinsko uputstvo: Da li zaista ima nekog ko sanja?! Da li ima nekog ko Stvarno sanja?! Ima li uopšte nekog?!

Čovek neosvešćenog uma, može da pretvori poruku o miru u poruku o ratu. Ratovi su rezultat spavanja ljudi. Ratovi su more, koje stvaraju oni, koji ne raspoznaju Stvarnost od iluzije. Taj san izbija ne samo iz ljudi koji vladaju, već i pogotovo, iz naroda kao celine. Kada onaj ko vlada nema osvešćen um, kao što to obično i biva, on je vrh ledenog brega kolektivnog sna naroda koji on predstavlja i njegove odluke, vrlo malo su samostalne. Na taj način, on postaje materijalni izvršilac manifestacije kolektivnog sna, okarakterisanog negativnim emocijama (mržnja, strahovi, prezir...), negativnim mislima, vezanošću za individualnu moć (pojedinca) i za kolektivnu moć (naroda, nacije, rase...)...

Slobodan izbor je svetinja i onaj ko upućuje molbe kao npr.: Totti, ostvari nam snove!; Plavi, ostvarite naše snove!; Tako bih voleo da realizujem moje snove!; ...normalno da će nastaviti da sanja. Svako hrani svoj san da je živ, svako utiče na karakteristike svoga sanjanja. Život bi se promenio nabolje, kada bi čovek, umesto da traži da mu se snovi ostvare, tražio da se PROBUDI, na primer sa molbom: Bože, Probudi me! (veliko P) ili još bolje molitvama, kao što su: Molim Boga da se Probudim.; Molim Boga da osvestim sopstveno sanjanje.

Dovoljan je trenutak Raspoznavanja Stvarnosti od iluzije, pa da čovek shvati da gore pomenuti argumenti o sanjanju, o budnosti, o životu kao o snu... nisu samo puko filozofiranje koje nema veze sa takozvanom svakodnevnom stvarnošću (koja je naravno jedan san, iluzija, sigurno nije Stvarnost). Biti Budni, odnosno Raspoznavati Stvarnost od iluzije, pomaže da se bolje živi. Čovekovi problemi proizlaze iz činjenice da sanja da je budan. Normalno da onaj ko je žrtva takve zablude, ima problema u životu..., problema u odnosima, problema u porodici, finansijskih problema, zdravstvenih problema... Sasvim je normalno da onaj ko je opijen procesima neosvešćenog uma, vrši neprikladne izbore zbog kojih može imati poteškoća. U stvari, veličina

problema je određena time koliko taj isti problem sprečava individuaciju Svesti. Odličan način da se započnu procesi rešavanja problema i da se istovremeno stimuliše i proces individuacije (sopstvene) Svesti, je moliti se Bogu, na primer molitvama kao što su: Molim Boga da mi reprogramira karmičke uzroke porodičnih problema; Molim Boga da mi reprogramira karmičke uzroke problema na poslu; Molim Boga da mi reprogramira karmičke uzroke zdravstvenih problema; Molim Boga da mi reprogramira karmičke uzroke finansijskih problema; Molim Boga da mi reprogramira finansijsku karmu; Molim Boga da reprogramira karmičke procese mog odnosa sa...; Molim Boga da reprogramira karmičke uzroke školskih problema mog sina...

Ako čovek nema zdravstvenih, finansijskih ili drugih problema, to ne podrazumeva da je on Budan ili da Raspoznaje Stvarnost od Iluzije. On samo sanja jedan «bolji san», ima bolji individualni software, koji je razvio takođe i svojim mislima i svojim ponašanjem... Ali, osnovni problem ostaje, a taj je, da sanja, da kada otvori oči nije Budan.

Vožnja hiljadu kilometara u pijanom stanju, a bez da se sleti s puta, smatrala bi se čudom. S obzirom na kolektivnu opijenost kojoj je stalno podvrgnuto čovečanstvo, pravo je čudo da čovek uopšte i živi tako dugo.

Za onoga ko Raspoznaje Stvarnost od Iluzije, život nema isti značaj kao za čoveka koji ne Raspoznaje. Ko veruje ili je ubeđen da je život stvaran, taj se vezuje za život, tačnije napisano, vezuje se za ono što on zamišlja da život jeste, a sve to prouzrokuje stres, strahove, nesigurnosti, potrebu za planiranjem, traženje sigurnosti i garancije, stvaranje dugoročnih planova... Onaj ko Raspoznaje, nije vezan za život. Tako se on, kao vibratorni, energetski i materijalni proces, «kreće slobodno» u vremenu i prostoru; tako on može da Zna da je (njegova) individualna Svest Jedno sa Beskonačnom Svešću; tako On Zna Sebe kao Nepromenljivi Izvor Svesti, vremena i prostora; tako On Zna Sebe kao BOGA.

Ponašanje onoga ko je ubeđen da je život Stvaran, slično je ponašanju jednog plivača koji pre skoka u vodu vezuje sebi oko struka blok cementa. Teško da će moći da ostane na površini, a u slučaju da voda nije duboka, uspeće da drži glavu iznad površine vode i da diše, ali sigurno neće imati mnogo slobode u kretanju. Kao što vezanost za Ljubav ubija Voljenje, tako vezanost za život ubija život i čini mrtvim živog čoveka. Vezanost za život, potpiruje strah od smrti. Strah od smrti pojačava Iluziju da je smrt Stvarna. Strah od smrti, manifestuje se kao bojaznost da se život živi punim plućima. Kada pojedinac koristi svoj život kao instrument za Spoznaju Sebe, tada je život njegovo najveće blago.

Raspoznati Stvarnost od iluzije, ne znači razlikovati istinito od lažnog. I lažno i istinito su koncepti ograničeni «prostorom uma», dok je Raspoznavanje «iznad» uma. Ko Raspoznaje, zna da je UM iluzija, ali zna da je takođe iluzija i Beskonačna Svest, koja je, kao što je već napisano, pored ostalog i matrica Univerzuma, a time i svake ljudske forme i svakog ljudskog uma. Beskonačna Svest je matrica i same sebe. Raspoznavanje Stvarnosti od iluzije, vrlo je praktično i za takozvani svakidašnji život. Onaj ko Raspoznaje može istinski da pomogne nekome, dok je domet pomoći čoveka koji ne Raspoznaje, veoma relativan i ograničen. Na svaki način, za čoveka koji ne Raspoznaje, ali i za čoveka koji Raspoznaje, je molitveno obraćanje Bogu, sigurno najefikasniji oblik pomoći. Naravno da je onda često potrebno da molitvi sledi i delovanje čoveka na nivou vremena i prostora, da bi se zaokružilo rešavanja problema, započeto molitvom Bogu. Ali, bilo bi pogrešno definisati molitvu kao apstraktni vid pomoći, a fizičku akciju kao konkretni vid pomoći. Nema konkretnijeg delovanja od molitve Bogu, jer molitvenim obraćanjem Bogu, pokreću se procesi na nivou Beskonačne Svesti, gde se uzroci problema i «nalaze», a posledica toga je razrešavanje problema na nivou svakodnevnog života. Raspoznavanje Stvarnosti od iluzije već je samo po sebi samodelatna molitva. I samo Postojanje osobe čija je Svest Sazrela, Jeste Beskonačna Božija Milost.

Muž i žena blaženo spavaju u njihovoj spavaćoj sobi, ili još preciznije, sanjaju da spavaju. Ona

sanja, «u klasičnom smislu reči», da pliva u bistrom moru koje okružuje jedno grčko ostrvo. Muž sanja, «u klasičnom smislu reči», da pliva u karibskom moru. Multi-bioskopsko sanjanje jednog jedinog bioskopa: sanjajući da žive, sanjaju da sanjaju u okviru sna zvanog život, sanjaju da sanjaju da plivaju u okviru sna (u uobičajenom smislu te reči). Ironija sudbine: pored toga što ne znaju da sanjaju da su živi, jer ne žive Lucidno, tj. ne Raspoznaju, oni ne znaju niti da sanjaju da plivaju jer njihov san da plivaju nije jedan lucidan san. Kuća u kojoj se nalazi soba i gde na krevetu leže ova dva tela, počinje da gori. Požar se širi i stiže do sobe u kojoj se nalaze tela dva sanjača. Soba počinje da gori. Činjenica da njih dvoje sanjaju (u klasičnom smislu te reči) da opušteni plutaju po vodi, neće ih sigurno spasiti od vatre. Da je makar jedan od njih budan, mogao bi da probudi onog drugog – drugu i na taj način bi mogli možda čak i da se spasu. Ali pošto sanjaju, oni će izgoreti, iako sanjaju da plivaju u vodi. Takođe ih neće spasiti činjenica, da je i sama vatra, san. San koji sagoreva san, kao što to uvek i biva. Naravno, goreći, oni će da «umru», što znači da će prestati da sanjaju da su živi. A to sigurno i nije neka drama.

Kada čovek umre, on jednostavno prestane da sanja da je neko i da je nešto i Seti se da je BOG. Veće probleme imaće neki rođaci i poznanici, vezani iz raznoraznih razloga za dvoje delimično pretvorenih u dim, jer će početi da sanjaju da su njih dvoje umrli. Beskonačno Blaženstvo je prag koji treba prevazići da bi se Spoznao Bog. Bog nije u Raju. Raj, kao Trojstvo: Beskonačno Znanje, Beskonačna Ljubav (Beskonačno Blaženstvo), Beskonačna Moć (Sveti Duh), je taj koji Postoji «u» Bogu.

Um, kao zbir vibracija, odnosno emocija i misli, jednostavno je zbir vibracija, jedan vibracioni proces. Um, sam po «sebi», nije snažan. Um ne misli. Misli su, zajedno sa emocijama, sastavni element uma. Um je rezultat razmišljanja i doživljavanja (osećanja). Um ne percipira, već je rezultat percepcije. Dakle, um ne može niti da laže, niti da bude lukav, niti da pati. Pošto je um skup vibracija, tvrditi da um misli, slično je tvrđenju da zvuk (vibracije), nastao kao rezultat vibriranja membrane zvučnika, može da misli ili da je neko (samo)svesno biće. Um nije svestan, ali može da se osvesti. Osvestiti um, ne znači učiniti ga svesnim, što je nemoguće, već znači uskladiti misli i emocije sa Svešću.

Ukratko, patnja je i posledica neosvešćenih procesa uma, odnosno, vibracija (osećanja i misli) neusklađenih sa Svešću. Za «eliminisanje» patnje, veoma dobro dođu molitve kao što su: Molim Boga da mi reprogramira karmičke uzroke patnje; Molim Boga da mi reprogramira karmičke uzroke osećaja krivice i grešnosti; Molim Boga da mi reprogramira karmičke uzroke verovanja da je patnja neophodni deo života.

Pravi pakao jeste život onog čoveka koji ne Raspoznaje Stvarnost od iluzije. Pravi đavo je neosvešćena individualnost. Pravo zlo, je neosvešćen um.

Život onog čoveka čija je Svest Sazrela, to je Rajski život. Kao što je već napisano, dok je fizički živ, čovek čija je Svest Sazrela, ima istovremeno iskustvo i Boga i čoveka. Kada Zrela Svest «napusti» fizičko telo, Ona Večno Postoji kao individualizovano Beskonačno Znanje – individualizovana Beskonačna Ljubav – individualizovana Beskonačna Moć. Pa i nije baš tako loša, ovakva «Sudbina» (iznad svake sudbine)! Ko Sebe Poznaje, taj je prevazišao iluziju života, odnosno, iskoristio je život kao instrument za Spoznaju Sebe. Čovek koji je Sebe Spoznao, iskoristio je svoju individualnost (iluzija) i svoj život (iluzija) za Spoznaju Boga (Stvarnost) i za Spoznaju Sebe kao Stvarnosti. Čovek čija je Svest Sazrela, poznaje svoju individualnost, preciznije, (svoju) Svest, kao Večnu i Beskonačnu iluziju; kao proces putem kojeg je postigao da Raspoznaje Stvarnost od iluzije i da Spozna Sebe kao Ono što u Stvarnosti Jeste, to jest Bog.

Čoveku neosvešćenog uma, može se činiti da se Zrele Svesti (Buda, Hrist, Lao Ce, Šankara, Jogananda, Nikola Tesla...), nalaze tamo negde gore ili barem «izvan» čoveka. Osvešćivanjem uma, čovek osvešćuje da je individualna Svest svakog čoveka, Jedno (i isto) sa Zrelim Svestima. A to i zbog toga, što je individualna Svest svakog čoveka, Jedno (i isto) sa Beskonačnom Svešću, a takođe je i svaka Zrela Svest, Jedno (i isto) sa Beskonačnom Svešću. Svaka Zrela Svest je praktično Beskonačna Svest, savršeno individualizovana. U takvom stanju spoznaje, čovek Zna sve Zrele Svesti kao svoju Braću. Sazrevanjem (sopstvene) Svesti, čovek Spoznaje Sebe kao Oca svih Zrelih

Svesti, Spoznaje Zrele Svesti kao svoje manifestacije. Ovo takođe znači, da se nije sasvim spoznala potpuna iluzornost Kreacije. U tom spoznajnom stanju, Zrele Svesti predstavljaju, praktično poslednji bedem privida, da je Kreacija Stvarna. Kada čovek Zna Sebe kao Ono što On Jeste, Zna da, u Stvar(nost)i, nema nikakve Kreacije i da, u Stvar(nost)i, nema nikakve Zrele Svesti. "Komuniciranje" sa Zrelim Svestima, stimuliše individuaciju (sopstvene) Svesti.

Svaki čovek neprekidno komunicira sa svim Zrelim Svestima, a sledeće molitve optimalizuju komunikaciju sa Zrelim Svestima, što pozitivno utiče na sazrevanje (individualne) Svesti: Molim Boga da reprogramira karmičke procese na relaciji moja individualnost – Zrela Svest... (imenovati Zrelu Svest); Molim Boga da reprogramira karmičke procese na relaciji moja individualnost – Zrele Svesti Mesta Moći... (imenovati jedno ili više Mesta Moći) i Molim Boga da reprogramira karmičke procese na relaciji moja individualnost – sve Zrele Svesti čovečanstva. Da bi čovek Znao Hrista, mora Sebe Znati kao Boga i Znati Zrelu Svest Hrista, kao Sopstvenu Manifestaciju. Hristovo pravo telo je Kreacija. Kao i svaki čovek, U Stvar(nost)i, i Hrist Jeste Bog, a Kreacija je Njegovo telo.

Isus je rekao: « Onaj ko je upoznao svet, našao je (samo) leš; i onaj ko je našao leš, uzvišeniji je od sveta.» Jevandelje po Tomi (56), I Vangeli gnostici, Adelphi Edizioni Milano, 1984.

Onaj ko sanja da je živ, znači onaj koji ne poznaje život kao san, već je sam po sebi mrtav. On je jedan živući mrtvac, odnosno jedan ŽIVI MRTVAC. Samo onaj ko poznaje život kao SAN, može sebe smatrati «zaista» živim.

Buđenje živućih mrtvaca, sasvim je druga stvar od vaskrsnuća tela mrtvih mrtvaca. Verovati u vaskrsnuće tela, pojačava poistovećivanje sa fizičkim telom, odnosno zamišljanje da se je telo, što sprečava duhovno sazrevanje.

Umesto da se ProBude (da budu profesionalni tragaoci Boga), mnogi proučavaju kako da Realizuju svoje snove. Čitaju knjige o tome kako se realizuju snovi, idu na kurseve za realizaciju snova...!

Troše pare za sanjanje! Troše na kupovini onoga što već imaju!

Ulaganje ličnih sredstava u Buđenje, to je Prava Investicija! Život nije «stvoren» za realizaciju snova. San koji hoće da realizuje san! Kakav san! Kakva halucinacija! Život je «stvoren» za prevazilaženje sna zvanog život i za Spoznaju Stvarnosti.

Život je film? Ma naravno da je film! I sam Univerzum je film! Ići u bioskop, znajući dobro da se je u bioskopu, čini da se film percipira kao film. Posmatrati filmske slike koje protiču na platnu, zamišljajući da su one stvarne, odnosno Stvarne, znači ne raspoznavati, odnosno ne Raspoznavati. Život je film i svako je režiser svog života.

Onaj ko pravi film u kojem se događa ono što je potrebno za njegovo Buđenje, taj je inteligentan.

Mora da postoji neko objašnjenje za ovo što mi se događa, NIŠTA NIJE SLUČAJNO - ne retko se čuje ovakva izjava. Jasno da postoji određen razlog i da se nije slučajno dogodilo. A nekima je baš ovaj koncept: Ništa nije slučajno, mora da postoji neki razlog!, životna filozofija.

Izjave poput: Mora da postoji neki razlog zbog kojeg mi se to dogodilo!, pokazuju da je um osobe koja koristi takve rečenice, neosvešćen.

Što se tiče metoda analiziranja snova, ono može da bude korisno. Da bi se zaista poznalo značenje snova, potrebno ih je osvestiti, usklađivanjem vibracija uma sa Svešču. Znanjem da je život san, postoje mnogo veće mogućnosti da se shvati značenje snova. Analizirati snove, a bez osveščivanja uma, je kao pažljivo proučavanje ćelije u kojoj smo zatvoreni. Cilj bi trebalo da bude izlazak iz zatvora, a ne detaljno poznavanje zatvora.

Spoznati Stvarnost, znači i Znati da samo Stvarnost Jeste. Spoznati Stvarnost, znači i Znati da nema nikog ko može Nju da Spozna. Ko Poznaje Stvarnost, zna da se Stvarnost može samo Biti i da se ne može Biti ništa drugo, osim Stvarnosti. Ko tvrdi, da se Bog (Stvarnost) ne može (s)poznati, sasvim

je u pravu: Bog se može samo Biti i ne može se Biti ništa drugo, nego Bog. Ovo ne znači da telo, um i Svest, jesu Bog. Telo, um i Svest su manifestacije Boga (Stvarnosti). Svaka manifestacija, samo je puka iluzija. Tvrditi da se Jeste Bog, a identifikovati se sa telom, sa umom i sa Svešću, odnosno, misliti da se jeste telo, um i Svest, je jedan poseban oblik pseudo duhovnog ludila.

Kada neki čovek «umre», desi se da je on prestao da sanja da je živ, dok drugi započinju da sanjaju da je umro.

Kao što je gore navedeno, ko sanja da je živ, ko ne Raspoznaje Stvarnost od iluzije ili barem, ne radi na konkretan način na tome da se Probudi, već je sam po sebi mrtav čovek, jer ne koristi život kao ono što život u suštini i jeste: instrument za Buđenje. Čovek koji ne osvešćuje svoju individualnost, je kao neka vrsta super tehnološke fabrike, koja je bez konkurencije na tržištu i koja je neprekidno u štrajku. Živuci mrtvaci veruju da mogu da umru dva puta. Kakva uobraženost! Već umreti samo jednom je nemoguće, obzirom da se, u Stvar(nost)i, čovek nikada nije ni rodio. Umreti dva puta, bez da se je ikada rodilo, ali i bez da je bio ikada začet?! Ludilo ili višesutruka uobraženost?!

U oba slučaja, nema nikakvih problema. Smeštanje u ludnicu nije potrebno, obzirom da je onaj ko ne Raspoznaje Stvarnost od iluzije, već sastavni element ludnice zvane zemaljska kugla. Višestruka uobraženost?! Ne biva ni primećena u svetu prepunog uobraženih, koji koriste slobodan izbor za zamišljanje najveće uobrazilje, ekstremne gordosti: ideju da su neko i nešto i da ima nečeg, osim Boga. Uobraženost, gordost i još dodatno, šizofrenija. Za onoga ko zamišlja da je neko i nešto, svet je savršeni zatvor, jer uopšte ne biva primećen kao zatvor. Zemaljska kugla je idealno mesto za sanjanje da se živi, bez da se zna da se u stvari samo sanja (sopstveni) život. Ko Raspoznaje Stvarnost od iluzije, Zna da On nije na zemlji, već da su zemlja, univerzum ali i sama Beskonačna Svest u Njemu, kao Stvarnost. Onaj ko Raspoznaje, Zna da je zemlja samo jedno mesto, gde se odvija Njegova individuacija. Individuacija Njega kao Boga.

«Oni što nasleđuju od mrtvih i oni sami su mrtvi i nasleđuju ono što je mrtvo. Oni što nasleđuju od onoga ko je živ i sami su živi i naslednici su onoga što je živo i onoga što je mrtvo. Oni koji su mrtvi, ništa ne nasleđuju: kako bi mrtav mogao nešto da nasledi? Ako onaj ko je mrtav, nasledi ono što je živo, neće umreti; onaj ko je mrtav, živeće još duže.»

Jevandelje po Filipu (10),

Onoga ko zamišlja da je na svetu, često iskušavaju pitanja, kao što su: Šta ja radim na ovome svetu? Odakle dolazim, gde treba da idem? Koja je svrha mog života? Takva pitanja su veoma opasna, pogotovo za psihičko zdravlje, jer se zasnivaju na lažnoj pretpostavci. Odnosno, zasnivaju se na zamišljanju da je na (u) svetu, kada u stvari, svet postoji (kao iluzija) u Tebi (Bogu – Stvarnosti). Pošto se zasnivaju na lažnoj pretpostavci, na takva pitanja nemoguće je dati istinit odgovor. Zbog toga, gore navedena pitanja, mogu dovesti do dubokih egzistencijalnih kriza. Da bi izašao iz takvih kriza, čovek izmišlja bezbroj svrha i ciljeva života: svrha života je... u životu je potrebno da..., ima zadatak da...

Tako nastaju religije, sekte, institucije... Na ovaj način se stvaraju uslovi za individualnu MANIPULACIJU kao i za manipulaciju masa. Tako se neki sami izaberu, ili bivaju izabrani za predstavnike Boga na zemlji. Tako neki narodi, preciznije napisano, određeni pripadnici nekog naroda, još preciznije napisano, određene individue koje zamišljaju da pripadaju nekom narodu, zamišljaju da su Božji narod i da imaju poseban zadatak. Ovo vodi vezivanju za koncept, da jesu posebni, i potpaljuje zabludu podeljenosti između naroda. Zabluda podeljenosti naroda, je jedno posledično dejstvo zablude pojedinca da postoji kao entitet, odvojen od «ostatka» Kreacije.

Veoma je teško dobiti korisne odgovore ako se postavljaju beskorisna pitanja, odnosno štetna. Da bi se imali prikladni odgovori, potrebno je postaviti prikladna pitanja, a ne pitanja koja su plod opijenosti, kao što su: Šta ja radim na ovome svetu? Odakle dolazim, gde treba da idem? Koja je svrha mog života? Pravo pitanje je: Šta rade svet, univerzum i Beskonačna Svest u Meni?

Ovo pitanje može dovesti do Spoznaje Sebe, dok ona pređašnja, uvećavaju neznanje o sebi i o Sebi.

Tražiti da se realizuju snovi, vrlo je opasno, jer produbljuje sanjanje, a to sprečava individuaciju Svesti. Naravno, to ne važi ako se putem molitve Bogu, traži realizacija sna, zvanog individuacija Svesti. Tri veoma korisne molitve za stimulisanje individuacije (sopstvene) Svesti, su: Molim Boga da mi se Svest individualizuje; i još bolje, Molim Boga da mi reprogramira karmu; i Molim Boga da mi Sazri Sahađa Samadhi. Pretpostavljajući da ljudski život ima neki cilj i da ima nekog, ko bi mogao imati neki cilj, onda je cilj svakog čoveka da se Probudi, a sigurno ne da zapadne u sve dublji san. Onaj ko sanja, rob je sudbine i smenjivanja prijatnog sna i more. Čak i najprijatniji san, pa i najlagodniji i najudobniji život, nisu ništa, u odnosu na Spoznaju Sebe kao Stvarnost.

Kolektivno Buđenje učiniće da se prevaziđe privid zvani političari i politika.

Što se tiče takozvanog Kolektivnog Buđenja ili Planetarnog Buđenja, biće potrebno još mnogo prolaznog vremena, mnogo iluzornog vremena, da bi se Buđenje moglo smatrati kolektivnim. Samo onda, kada će većina ili barem veći deo čovečanstava, Raspoznavati Stvarnost od iluzije, moći će se govoriti o Kolektivnoj Javi. Danas se čovečanstvo nalazi u kamenom dobu duhovnog sazrevanja. Sazrevanje se može danas, nazvati kolektivnim, samo u smislu toga da je svaki korak, svakog čoveka ka Bogu, jedan korak čovečanstva ka Bogu. Stvar je u tome da, da bi se «Stiglo» do Boga, tj. do Sebe, treba prestati da se korača ka Bogu. Neophodno je Znati, da ideja da smo odvojeni od Boga, jeste jedan privid, koji je posledica neosvešćene individualnosti. Svaki masovni fenomen je prepreka za individuaciju Svesti. Masa podrazumeva poistovećivanje, a poistovećivati se znači abortirati život kao instrument za samospoznaju.

Soptveno Raspoznavanje Stvarnosti od iluzije, može se podsticati i sa molitvama, kao što su: Molim Boga da Raspoznam Stvarnost od iluzije; Molim Boga da osvestim iluziju; Molim Boga da Budem «potpuno» Bog «u» Bogu.

Duhovni san, tj. san koji proizlazi iz bavljenja duhovnošću, je jedan od opasnijih snova koji mogu da se sanjaju, a možda i najopasniji. Ovaj san je toliko opasan, jer u odnosu na tzv. svakidašnji život, nema parametara koji funkcionišu kao «budilnik». U snu zvanom svakidašnjica, ako se ne plati telefonski račun, isključuju telefon, ako se ne otplaćuju dugovi... U duhovnom snu, nema takvih konkretnih «budilnika», barem ne za čoveka neosvešćenog uma.

Retki su oni hrabri koji se upuštaju u traganje za Istinom, još ređi su oni neustrašivi, koji su spremni da Spoznaju Stvarnost i da tako rasprše san, da su stvarni kao ljudi i da su živi.

U kontekstu duhovnog sanjanja, SAN o Kolektivnom ili Planetarnom Buđenju je jedan od najopasnijih snova. Opasnost tog sna, u smislu da može da spreči Buđenje, proističe iz toga da takvo sanjanje izgleda vrlo dobroćudno i toliko je očaravajuće, da postaje vrlo omamljujuće i uspavljujuće.

Baviti se Planetarnim Buđenjem, znači sanjati na vrlo fini način, sanjanje koje može da se pretvori u duhovnjačku ekskluzivnost, odnosno duhovnjački elitizam. Da bi se moglo nekog Probuditi, mora se i sam biti Budni. Budan čovek Budi čovečanstvo samim svojim postojanjem. Kada je čovek zaista Budan, jednostavno Postoji, Bivajući više nego Svestan da Jeste Ali pažnja, Biti Budan, znači da se prestalo zavaravati sebe, da ima nekog ko spava, jer, u Stvar(nost)i, nema nikog i ničeg. Samo Stvarnost Jeste. Biti Budan, znači Znati da su čovek, čovečanstvo, svet, univerzum ali i Beskonačno Znanje, Beskonačna Ljubav i Beskonačna Moć.

Sveprisutna Božanska Ljubav, manifestuje se i kao poštovanje slobodnog izbora. Sveprožimajuće «Božansko pravilo»: svakome daje onaj san koji želi, neprekidno nudi priliku za traćarenje slobodnog izbora u sanjanju sna, koji «udaljava» od Sebe ili pak, nudi priliku iskorišćavanja slobode izbora, ma koliko ona bila ograničena u početku Traganja, za sanjanje sna, koji vodi prevazilaženju istog tog sna i ka Spoznaji Sebe. Pojedinaac je taj koji bira, koji će san da sanja, čovek je taj koji odlučuje, da li će zaista da sazreva i da li da Spozna Boga - Sebe ili ne.

Bog je savršeni i verni saveznik onoga ko čvrsto odluči da Spozna Sebe. Odlučiti čvrsto da se Spozna Sebe, znači započeti stvaranje uslova za postignuće takvog (ne)Rezultata. Svaka ljudska odluka, je «odluka» Boga u «ljudskom obliku». Kada čovek čvrsto i bez postavljanja ikakvih uslova, odluči da Spozna Sebe, Kreacija može samo potpuno da ga podrži u toj svojoj nameri. «Cilj» života svakog ljudskog bića, jeste da «u potpunosti» Spozna Sebe, to jest da mu Svest Sazri. Čitav Univerzum je u funkciji individuacije Boga putem ljudske forme. Iskrena odluka da se Spozna Bog, je lozinka koja otvara sef Kreacije u kojem postoji sve ono što je neophodno za Sazrevanje svakog čoveka.

U snu zvanom Put ka Sebi, suštinski je važno biti duboko iskren u Nameri, važno je da Odluka bude nepokolebljiva i da se ne postavlja nikakav uslov za sazrevanje. Spoznaja Boga ne ostavlja prostora ni za beskrajno najmanji kompromis. Onaj Tragalac koji je iskren, odlučan i koji ne postavlja uslove, sigurno će Dostići do Cilja.

Onaj koji neodlučno i neiskreno traga, neće moći da stigne do Cilja, sve dok njegovo Traganje ne postane iskreno, odlučno i bezuslovno. Za iskrenog i odlučnog Tragaoca, prepreke na njegovom «putu», postaju prilike za sazrevanje, dok tragalac koji se koleba i koji postavlja uslove, sam sebi stvara prepreke, koje mu izgledaju nepremostive.

Odluka čoveka je suštinski bitna. Na osnovu onoga što je odlučio, ostvariće se onakva ili ovakva budućnost. Važno je upitati se i odlučiti se: Želim li da se bavim duhovnošću i da budem duhovni turista ili hoću zaista da Sazrim? Želim li da Spoznam Sebe ili želim samo da sanjam san duhovnog sadržaja? Bog neprestano «vidi» i «čuje» sve i svaka čovekova odluka je za Boga svetinja. Čovek može lagati sebe, ali ne može lagati Sebe-Boga. Bilo koju stvar čovek odluči ili uradi, Bog će to «ispoštovati». Bog ne kažnjava i ne sudi, uvek je čovek taj, koji sebe kažnjava i koji sebe sputava: nema veće kazne, koju uvek samo čovek sam sebi dodeljuje, od one da Ne Traži i da Ne Nađe Sebe.

Odvojen od Stvarnosti?

Nemoguće!

- Zašto sam odvojen od Stvarnosti?
- Samo zato što zamišljaš da si odvojen od Stvarnosti.
- Onda znači da nisam odvojen od Stvarnosti?
- Ti Jesi Stvarnost. Tvoje telo, tvoj život, sva tela, svi životi, univerzum su manifestacija Stvarnosti Koja Ti Jesi.
- Zašto onda zamišljam da sam odvojen od Stvarnosti?
- Ko zamišlja? Sigurno, ne Stvarnost.
- Ja.
- Ko *ti*? Šta podrazumevaš kad kažeš *ja*? Ti definišeš terminom *ja* fenomen koji ni ne poznaješ. Kako ćeš da nadješ na geografskoj karti gradić čije ime ne poznaješ?
- Ko sam, u stvari, *ja*?
- Šta podrazumevaš pod *ja*?
- *Sebe*, naravno.
- Da bi mogao da razumeš ono što ću ti sada reći, moraš prvo da mi kažeš šta podrazumevaš kada se definišeš kao *ja*? Kada kažem: Ti Jesi...*ja* tvrdim Jedno, a ti razumeš nešto sasvim drugo. Vidi, malo pre sam ti rekao da Si Ti Stvarnost, a ti se i dalje pitaš ko si.
- To mi liči na igru kineskih kutija. Otvoriš jednu, a u njoj još jedna manja kutija, otvoriš i nju, a u njoj...kutijica...
- To je igra kutije neosvešćenog uma. Samo na nivou intelekta postoji koncept *ja sam odvojen od Stvarnosti*, a u stvari se radi o jednoj ideji za koju si ti ubeđen da je istina.
- Šta treba da uradim da bih prevazišao ovu iluziju?
- Prevazišao iluziju? Pa kako možeš da prevaziđeš nešto čega u Stvar(nost)i nema? Da li bi možda mogao da pređeš neku nepostojeću granicu? Ti samo zamišljaš da ima neke granice. Ideja o nekoj granici je samo tvoja fantazija. Kako bi mogla da postoji granica kada samo Stvarnost Jeste?! Granica između Onoga što Jeste i onoga što nije?!
- Kako da prestanem da zamišljam da ima granice?
- Ko bi trebalo da prestane da zamišlja da ima granice?
- Onaj ko zamišlja da ima granice.
- Upitaj se *ko zamišlja da ima granice* i otkrićeš da je i onaj ko zamišlja da ima granice, čista imaginacija.
- Znači i onaj ko fantazira je jedna fantazija?
- Svaka fantazija je samo fantazija.
- Pa kako da se izvučem iz ove zapetljancije?
- Osvešćivanjem individualnosti, prevenstveno uma. Neosvešćena individualnost □ini da "ti" zamišljaš da si odvojen od Stvarnosti. Neosvešćena individualnost zaslepljuje samu sebe. Osvesti individualnost i spoznaj je kao puku iluziju i nestaće i zamišljanje odvojenosti od Stvarnosti. Osvešćivanje individualnosti stimuliše istu individualnost da se Spozna kao nestvarna individuacija Stvarnosti.
- Šta znači osvestiti individualnost?
- Uskladiti vibracije individualnosti sa Stvarnošću.
- Ko to usklađuje individualnost?
- Individualnost je ta koja može da pokrene osvešćivanje same sebe. Ona je ta koja pali motor i vozi kola po autoputu osvešćivanja.
- Kako da osvestim moju individualnost?
- Ko ti?! Ti kao individualnost?
- Kakav haos! Pa recimo da da, *ja* kao individualnost.
- Ti kao individualnost možeš da osvestiš procese koji čine tvoju individualnost na više načina. Na primer sa molitvama: *Molim Boga da mi osvesti individualnost*, ili *Molim Boga da mi uskladi individualnost sa Stvarnošću*.

Tražiš Stvaraoca?

Prvo proveri da li ima Kreacije.

- Ko je stvorio univerzum?
- Pre nego što počneš da tražiš ko je stvorio univerzum, proveri da li je uopšte bio stvoren, da li ga uopšte i ima. Kakva je korist od traženja lopova, ako ništa nije ukradeno.
- Naravno da je Univerzum stvoren. Percipiram ga svakog dana.
- I kad spavaš?
- Kada spavam, sanjam.
- Ti spavaš i sanjaš i onda kada zamišljaš da si budan.
- Ne razumem.
- Kao što tokom onoga što ti definišeš spavanje sanjaš, tako tokom onoga što definišeš biti budan, ti sanjaš svet i univerzum.
- Hoćeš da kažeš da je univerzum jedna moja fantazija?
- Na koga se odnosiš kada kažeš: *moja*? Spoznaj Ono što u Stvar(nost)i Jesi i spoznaćeš univerzum kao iluziju.
- Nemoguće. Univerzum je realan, opipljiv, dobro vidljiv...
- Čula su jedan od proizvoda univerzuma i čine iluzornom percepciju univerzuma. Čula su lažno delo falsifikatora. Delo koje falsifikuje svog falsifikatora. Može li falsifikator, naknadno falsifikovan od strane svog dela, biti Originalni Autor? Može li senka slike, biti slika?
- Naravno da ne!
- Ti poznaješ samo senku i to tek beskrajno mali deo te senke i zbog toga si uveren da je senka stvarna. Šta se dogodi kada se uperi svetlo na mesto gde je prethodno bila senka?
- Senka, naravno, nestaje.
- Takođe će potpuno prirodno nestati i Univerzum kada ti budeš upoznao Svetlost. Kada Spoznaš Sebe fenomen nestaje, odnosno nestaje zamišljanje da su fenomeni ikada i postojali.
- Znači, treba da Spoznam svetlost?
- Prvo Svetlost, a zatim Izvor Svetlosti. Samo tada ćeš znati Ko Jesi u Stvar(nost)i. Kada si u stanju dubokog sna, recimo tako, snova nema. Kada budeš Spoznao Sebe kao Stvarnost, Spoznaćeš da nema nikakvog univerzuma. Tvoj osnovni problem je što bi ti hteo da spoznaš svet, bez da prvo spoznaš Sebe. Nemoguće je poznati pravu vrednost sveta, bez da se je prvo Spoznala Stvarnost. Prestani da sanjaš da si budan kada otvoriš oči i da spavaš kada zaspiš. Probudi se!
- Treba da se probudim?
- Ko treba da se Probudi?!

Ljudska forma i Individuacija Stvarnosti

- Po onome što sam od tebe čuo, mogu da zaključim da ti prezireš telo.
- Kakvu vrednost mogu da imaju tvoji zaključci, obzirom da si takođe zaključio da imaš telo i da si na svetu, umesto da Spoznaš da je svet, a time i ono što nazivaš tvoje telo, u Tebi. Pogrešni zaključci kvare život, istiniti zaključci mogu biti korisni, ali je još važnije spoznati ko je taj koji zaključuje, gde započinje zaključivanje i da li uopšte ima nekog ko zaključuje.
- Nemoj da izbegavaš odgovor, reci mi direktno: da li ti prezireš telo?
- Upravo sam ti ukazao na početnu tačku, polazeći od koje bi mogao da stigneš do vrlo konkretnih odgovora, a ti me optužuješ da izbegavam odgovor. Toliko te plaši potraga za fantomom koji zamišlja sebe i zamišlja da zaključuje, da insistiraš na tvojoj pretpostavci da ja prezirem telo. Ja ne prezirem ljudsko telo niti prezirem bilo šta. Sve je jedna moja kreacija i sve se događa u Meni, Stvarnosti. Ljudsko fizičko telo je najrazvijeniji instrumen koji

postoji u univerzumu. Ljudska forma je jedina forma u kojoj i putem koje se odvija individuacija Stvarnosti. Jedan od tvojih problema kao individua, je taj da ne razumeš da ti nisi telo koje misliš da jesi i ne razumeš da je tvoje fizičko telo jedan instrument u funkciji individuacije onoga što Ti u Stvar(nost)i Jesi, a to je Stvarnost.

- Malo je to sve komplikovano.
- Sve dok budeš gledao svet očima mrava, nećeš nikada moći da spoznaš univerzum očima ljudskog bića. Kakvu kosmičku panoramu ima mrav iz podruma? Tvoje poistovećivanje sa telom i sa umom unazadilo te je sve do sveta insekata. Ako tako nastaviš, za par godina ćeš zamišljati da si čovek, a u stvari ćeš praviti društvo bakterijama.
- Eto vidiš da ti prezireš ljudski oblik i ljudsko telo.
- To se tebi tako čini. Koristiti auto za putovanje od Đenove do Padove, mnogo je bolje nego ići pešice. Sve je u redu dokle god se zna da je auto samo jedan instrument za putovanje. Problem nastaje kada počne da se zamišlja da si ti taj auto. Reći da se putovalo kolima od Rima do Napulja je ispravno, tvrditi: ja sam automobil, je čista ludost. Ono što ti definišeš kao *tvoje fizičko telo* je jedan instrument, ali ti nisi taj instrument. Misliti da se je telo je isto kao kad bi se mislilo da se je Fijat Punto ili bilo koje drugo auto. Naravno, ima i onih koji zamišljaju da su čak fijatova fabrika...

Ne traži odgovore, traži onoga koji traži odgovore!

- Pitajući sebe *Ko sam ja*, dobio sam bezbroj odgovora.
- Da li misliš da si neki od tih odgovora ili svi odgovori zajedno?
- Nisam sigurno neki odgovor, nisam nikakav odgovor.
- Onda, ko si?
- Dobro pitanje.
- Pitanje na koje nema odgovora.
- Zašto onda treba da se pitam: *Ko sam ja*?
- Ne možeš a da se ne pitaš ko si. Od kada zamišljaš da si se rodio, odnosno bio začet, od tada već sebi postavljaš to pitanje, neprekidno. Jedino što si to pitanje godinama potiskivao, pokrio ga sa hiljadu misli i emocija.
- Onda ako nema odgovora, nema koristi od tog pitanja.
- Svaki verbalni odgovor na pitanje *Ko sam ja*, je lažan. Svaki verbalni odgovor je samo ideja, a ti nisi sigurno ideja. Činjenica je da ogromna većina ljudi zamišlja da je ono što zamišlja da jeste. Zamišljajući da su ideje koje imaju o sebi, fantaziraju da su uloge koje glume u životu, misle da su slike koje imaju o sebi. Svaka ideja i svaka slika, nisu ništa drugo nego vibracije, odnosno elaboracija vibracija i kao što ti tačno tvrdiš, čovek ne može biti jedan odgovor. Čovek nije odgovor, odnosno nije vibracija, nije skup vibracija. Zapamti: ne možeš biti nešto drugo od onoga što u Stva(rnost)i Jesi. Takođe ne možeš da zamisliš ono što u Stva(rnost)i Jesi. Sve ono što zamišljaš kada kažeš *ja-ti*, ali i ono što generalno zamišljaš da jesi, to Nisi Ti: Stvarnost je nezamisliva. Takođe i ideja da si Duša, Beskonačna Svest, Stvarnost, nisu ništa drugo nego ideje, koncepti.
- Šta treba da uradim da bih Spoznao Sebe?
- Nastavi da se pitaš Ko si ti, u Stvar(nost)i? Ali nemoj da obraćaš pažnju na odgovore. Traži onoga koji se to pita, onoga koji je dao odgovore i onoga koji je dobio odgovore.
- Tako ću morati da tražim u tri pravca. To će mi malo iskomplikovati stvari.
- Na ovaj način ćeš tražiti u jedinom pravcu: Jedinom Pravcu u smeru Jedinog Jednog.
- Ne razumem.
- Ne može se razumeti kada nema šta da se razume. Odgovor na pitanje: *Ko sam ja*, nije razumevanje nečega ili nekoga, već je Spoznaja Sebe kao Stvarnosti «iznad» svakog ja.
- U čemu je razlika između razumeti i spoznati?
- Razumevanje je deo intelektualne aktivnosti, Spoznati Sebe je «više» od mentalne aktivnosti. Kada se «zaustavi umna aktivnost», onda se otvaraju vrata koja mogu da vode ka Spoznaji sebe.

- Da li bi trebalo da prestanem da razmišljam?
- Razmišljati da li treba prestati sa razmišljanjem, znači razmišljati. Mnogo bolje je tražiti onoga koji razmišlja, prevazići zamišljanje onoga koji zamišlja da misli, prevazići zamišljanje da ima onoga koji misli. Na ovaj način koncepti: Ja sam Stvarnost, Ja sam Beskonačna Svest i slične ideje, mogu da se pretvore u individualno utvrđenu istinu.

Kreacija je tvoje telo, Ti Si Izvor Kreacije.

- Godinama se već pitam šta ja radim na ovom svetu?
- Koje odgovore si dobio?
- Puno i nijedan. Zbunjen sam.
- Pitajući se šta ćeš ti na ovom svetu, normalno je da si dobio puno, previše odgovora.
- Onda je normalno da sam zbunjen i da nemam jasne ideje vezane za moju ulogu u odnosu na svet?!
- Tvoj neosvešteni um je glavni ralog tvoje zbunjenosti, jer polaziš od pogrešne pretpostavke. Ti veruješ da si na svetu, dok je svet u Tebi. Umesto da razmišljaš šta ćeš ti na ovom svetu, probaj da razmisliš šta će svet, univerzum i Beskonačna Svest u Tebi. Bolje razmišljaj o ulozi sveta, univerzuma i Beskonačne Svesti u Tebi, nego da gubiš vreme tražeći tvoju ulogu u odnosu na svet. Razmišljanja kao: *odakle dolazim, gde sam i gde treba idem*, ostavi ih onima koji hoće da zamišljaju da su telo i da su u svetu. Zamišljati da se jede, ne može da te nahrani, fantazirati da se pije, ne može da utoli žeđ. Piti velike količine otrova zamišljajući da je lek, sigurno ne može da izleči.
- To što mi govoriš čini mi se nelogičnim. Ja sam u svetu i univerzumu. Ne mogu svet i univerzum biti u meni, a kamoli Beskonačna Svest.
- Ti Sebe ne Poznaješ, zato zamišljaš da si telo i ubeđen si da si u svetu, ali ti nisi telo. Ono što ti definišeš tvoje telo je jedna od bezbrojnih manifestacija Onoga što Ti u Stvar(nost)i Jesi. Beskonačna Svest i univerzum čine Kreaciju koja je tvoje telo. Čitav univerzum je samo senka onoga što Ti u Stvar(nost)i Jesi. Ono što ti definišeš kao tvoje telo, nije ništa drugo nego jedna sićušna tačkica te senke. Ti zamišljaš da si ta tačkica senke, dok Si u Stvar(nost)i Izvor Kreacije. Normalno da je tvoje razumevanje iskrivljeno.
- Ne uspevam da se uverim u to.
- Ko ne uspeva da se uveri?
- Ja.
- Ti? Ko ti? Jesi li ikad razmišljao ko je taj *ti-ja* o kojem govoriš? Na šta se odnosiš kada kažeš *ja*? Normalno da više ništa ne razumeš posle toliko godina pothranjivanja privida da si telo i da si na svetu. Promeni perspektivu, otvori se mogućnosti da spoznaš svet, Univerzum i Beskonačnu Svest kao Tvoju manifestaciju. Duboko razmisli o ovome i dok to budeš radio, upitaj se: *Ko je taj koji razmišlja? Gde započinje razmišljanje? Šta znači razmišljati? Koji procesi se odvijaju tokom razmišljanja? Šta su misli?*
- Stvarno je kaos ovakav način razmišljanja.
- Haos za koga?
- Za mene.
- Za tebe? Koga tebe? Ko si ti? Šta podrazumevaš kada kažeš *ja*?